

८. ऊर्जाशक्तीचा जागर

डॉ. रघुनाथ माशेलकर (१९४३) :

आंतरराष्ट्रीय ख्यातीचे ज्येष्ठ वैज्ञानिक. ग्लोबल रिसर्च अलायन्सचे अध्यक्ष, रॉयल सोसायटी लंडनचे फेलो. वैज्ञानिक व औद्योगिक संशोधन संस्थेचे (सीएसआयआर) अध्यक्ष या नात्याने संस्थेच्या कार्याची व्याप्ती वाढवण्यात त्यांचे मोलाचे योगदान आहे. ‘पद्मविभूषण’ या पुरस्काराने सन्मानित. त्यांची ‘शोध नव्या भारताचा’, ‘पंचशील : नव्या युगाचे’, ‘टार्मलेस इन्स्पिरेशन’, ‘तिलक इन अवर टाइम्स’, ‘रिइन्व्हेंटिंग इंडिया’ इत्यादी पुस्तके प्रकाशित आहेत. भारतातील मूलभूत प्रश्न सोडवण्यासाठी बौद्धिक क्षमतेच्या आधारे ज्ञानाचे अर्थपूर्ण नियोजन करणारे डॉ. रघुनाथ माशेलकर हे आघाडीचे भारतीय शास्त्रज्ञ आहेत. प्रचंड कष्ट करण्याची वृत्ती, सकारात्मकता, शिस्त, संशोधक वृत्ती, नेतृत्वगुण व प्रखर देशनिष्ठा हे त्यांच्या व्यक्तिमत्त्वाचे विलोभनीय पैलू आहेत.

प्रस्तुत पाठात लेखकाने त्यांच्या विद्यार्थीदशेतील आठवणी सांगितल्या आहेत. लहानपणीच पित्याचे छत्र हरपलेल्या माशेलकरांना त्यांच्या आईने अत्यंत प्रतिकूल परिस्थितीतून जिव्हातेने शिक्षण घेण्यास कसे प्रवृत्त केले, याचे वर्णन या पाठात आले आहे.

शाळा आणि शिक्षक असा विषय निघाला, की मला माझी मुंबईतील शाळा आणि शालेय जीवनातील शिक्षकांची आठवण येते. गिरगावातील युनियन हायस्कूल आणि माझ्या शाळकरी वयात आपुलकीनं संस्कार करणारे भावे सर, जोशी सर, शिर्के सर या सान्यांचे माझ्यावर फार मोठे ऋण आहे; पण त्याचवेळी हेही सांगितलं पाहिजे, की या शाळेशी आणि या संस्कार देणाऱ्या शिक्षकांशी माझा जो संपर्क आला, तो जिच्यामुळे आला ती माझी परमप्रिय आई आणि माझे मामा यांचे ऋण मी कसे व्यक्त करणार? आई हीच प्रत्येक मुलाची पहिली शिक्षक असते. माझ्या बाबतीत तर आई ही माझी केवळ शिक्षक नव्हती, तर माझे सर्वस्व होती.

आमचे मूळ गाव दक्षिण गोव्यातील माशेल. माझे बालपण तिथेच गेले. माझे मामाही याच गावातले. तिथल्या एका मैदानावर खेळल्याच्या आणि पिंपळकट्ट्यावर बसून निवांतपणा अनुभवल्याच्या पुसटशा आठवणी माझ्या मनात अधूनमधून वाऱ्याच्या लहरीसारख्या येत असतात. माझ्या वयाच्या सहाव्या वर्षी माझे वडील वारले आणि आम्हांला उदरनिर्वाहासाठी आमचे माशेल हे गाव सोडावे लागले. मी आणि माझी आई मुंबईत येऊन पोहोचलो. गिरगावातल्या खेतवाडीतील देशमुख गल्लीमध्ये ‘मालती निवासा’तील पहिल्या माळ्यावर छोट्याशा खोल्यांमध्ये आम्ही मायलेक राहात होतो. आर्थिक परिस्थिती पूर्णपणे खालावलेली. दारिद्र्याशी संघर्ष करणारी माझी अल्पशिक्षित आई आणि शिक्षणासाठी आसुसलेला ; पण कोणतीच फी भरणे शक्य नसल्याने ‘शाळेत कसा जाऊ ?’ असे प्रश्नचिन्ह घेऊन वावरणारा मी. त्यावेळचं वातावरण हे असं होतं !

पण माझ्या आईनं धीर सोडला नाही. ती खचली नाही. वेगवेगळी कष्टाची कामं ती करत होती. त्यातच माशेलहून मुंबईत आलेले माझे मामाही मदतीला आले. त्यांच्यामुळे मला खेतवाडीतील प्राथमिक शाळेत प्रवेश मिळू शकला. ही शाळा महापालिकेची होती. माझ्याप्रमाणेच शाळेचीही परिस्थिती बेताचीच होती; पण इथले शिक्षक मात्र मनानं खूप श्रीमंत होते. पायात चप्पलही घालायला नव्हती अशा परिस्थितीत माझी शाळा सुरू होती. वयाच्या बाराव्या वर्षापर्यंत मला अनवाणीच राहावं लागलं.

शालेय शिक्षण पूर्ण केल्यानंतर जेव्हा हायस्कूलमध्ये प्रवेश घेण्याची वेळ आली त्यावेळी तर आणखी एक मोठं संकट समोर आलं. त्यावेळची हायस्कूलची प्रवेश फी एकवीस रुपये होती; पण आमच्याजवळ एवढे पैसे कुठून येणार? प्रवेश फी भरणे शक्य नसल्यामुळे आता माझे शिक्षण थांबणार असे वाटू लागले; पण माझ्या आईने धीर सोडला नाही. आजूबाजूच्या बिन्हाडांतील काही कामे करून तिने पैसे जमवण्यास सुरुवात केली. त्याच वेळी तिच्या परिचयातील एक माऊली मदतीला धावली आणि माझ्या प्रवेश फीची व्यवस्था झाली; पण तोपर्यंत गिरगावातील त्यावेळच्या नामांकित शाळांमधले प्रवेश बंद झाले होते.

अखेर युनियन हायस्कूलमध्ये मला प्रवेश मिळाला आणि माध्यमिक शिक्षणाचा पुढील टप्पा सुरू झाला. अनेक अडीअडचणींमधून मी जमेल तेवढा अभ्यास करत होतोच; पण त्या छोट्याशा खोलीतील जागा अपरी पडायची.

अभ्यासाला पूरक वातावरण नव्हते. मात्र त्याही वातावरणात मी जिद्दीने अभ्यास करत राहिलो आणि परीक्षेत चांगलं यश मिळत गेलं. या युनियन हायस्कूलमधले शिक्षक, त्यांची सेवाभावी वृत्ती, विद्यार्थ्यांना शिकवताना त्यामध्ये त्यांचे स्वतःला झोकून देणे आणि निरपेक्ष भावनेने केलेले मार्गदर्शन यामुळे माझ्या केवळ शालेय अभ्यासाचाच पाया पक्का झाला असं नाही, तर आयुष्याचाच पाया पक्का झाला. शिक्षणाबद्दल एक आंतरिक ओढ वाटू लागली.

आमच्या हायस्कूलमध्ये दर शनिवारी चाचणी परीक्षा घेण्यात येत असे. आमचं हायस्कूलही गरीब होतं, त्यामुळं उत्तरपत्रिका घरून न्यावी लागायची. त्यावेळी तिची किंमत फक्त तीन पैसे असायची. आपल्याला कदाचित पटणार नाही; पण तेव्हा दर आठवड्याला हे तीन पैसे उभे करताना देखील माझ्या आईच्या डोळ्यांत पाणी उभं राहायचं. आजही हे आठवलं, की माझ्या अंगावर काटा उभा राहतो. तिने माझ्यासाठी प्रचंड कष्ट केले. पडेल ते काम केले. काँग्रेस हाऊसजवळ काही काम मिळणार आहे, असं समजल्यानं एकदा ती तिकडं गेली. रांगेत उभी राहिली, तशीच ताटकळत; पण त्यावेळी तिला सांगण्यात आलं, की फक्त तिसरी किंवा त्यापेक्षा अधिक शिकलेल्यांनाच काम दिलं जाईल. हे ऐकून अर्थातच ती नाराज झाली, घराकडं मागं फिरली. त्याच वेळी तिनं ठरवलं, की 'मी माझ्या मुलाला खूप शिकवीन, कारण शिक्षणाशिवाय या जगात मान नाही.'

तिनं प्रत्यक्षात केलंही तसंच. माझ्यासाठी तिनं घेतलेले कष्ट मी कोणत्या शब्दांतून सांगू? कोरे, पाठकोरे, लिहून उरलेले कागद ती एकत्र जमवायची आणि त्याच्या वह्या करून द्यायची. अखंड पेन्सिल मला मिळणं अवघड होतं. त्यामुळं जेमतेम हातात धरता येईल अशा पेन्सिलनेच लिहावं लागे.

याच हायस्कूलमध्ये मला भावे सर भेटले. ते आम्हांला भौतिकशास्त्र शिकवत. विज्ञानातील हा विषय शिकवताना त्यांनी केवळ शास्त्र शिकवलं नाही, तर त्या विषयाची गोडी लावली आणि त्याचबरोबर जीवनाचं फार मोठं तत्त्वज्ञान शिकवलं.

एके दिवशी शाळेत त्यांनी एक प्रयोग करून दाखवला. भिंगाच्या साहाय्यानं सूर्यकिरणांची शक्ती कागदावर एकत्र केल्यास कागद जळतो हे त्यांनी दाखवलं आणि माझ्याकडे बघून ते म्हणाले, “माशेलकर, तुमची ऊर्जाशक्ती एकत्र करा, काहीही जाळता येईल.” एकीकडे मला एकाग्रतेचा मंत्र मिळाला आणि दुसरीकडे विज्ञान समजलं.

आयुष्याचं फार मोठं तत्त्वज्ञान मला भावे सरांच्या या शिकवणुकीतून गवसलं. त्यांना मी कसा विसरू शकेन? भावे सरांप्रमाणेच माझ्या शालेय आणि पुढील शैक्षणिक जीवनात जोशी सर, शिर्के सर, श्री. मालेगाववाला या सर्वांनीच माझ्या व्यक्तिमत्त्वाच्या जडणघडणीसाठी उत्तम

मार्गदर्शन केलं, संस्कार केले. आयुष्याच्या उभारणीसाठी मला याच शाळेने आणि याच शिक्षकांनी भरपूर शिंदोरी दिली. संघर्षासाठी आत्मविश्वास मिळवून दिला. जगण्याचे भान दिले. आजही फिरून ते शाळेचे दिवस आठवताना एकीकडे, प्रचंड दारिद्र्याचा सामना करतानाचे क्षण न् क्षण आठवतात आणि त्याचवेळी माझी आई, माझे शिक्षक, माझी शाळा हे 'माझे संस्कार केंद्र' डोळ्यांसमोर उभे राहते. मी पुन्हा मनोमनी शाळेत जाऊ लागतो.

(आठवणीतील शाळा आणि शिक्षक)

शब्दार्थ :

आसुसणे - एखाद्या गोष्टीची तीव्र इच्छा बाळगणे. **अनवाणी** - पायात चप्पल न घालता. **निरपेक्ष** - अपेक्षारहित. **ऋण असणे** - उपकार असणे. **झोकून देणे** - पूर्णपणे सहभागी होणे.

(१) खालील तक्त्यात माहिती भरून तो पूर्ण करा.

१	२	३	४	५
लेखकाची माध्यमिक शाळा	लेखकाला घडवणारे शिक्षक	लेखकाचे जन्मगाव	ऋण व्यक्त न करता येणाऱ्या व्यक्ती	मुंबईतील घराचे नाव

(२) आकृती पूर्ण करा.

(अ) युनियन हायस्कूलमधील शिक्षकांची वैशिष्ट्ये

(आ) लेखकाच्या आईचे व्यक्तिमत्त्व विशेष

(३) कारणे लिहा.

- (अ) लेखकाला शिक्षणाबद्दल आंतरिक ओढ निर्माण झाली, कारण.....
- (आ) लेखकाच्या आईला काँग्रेस हाऊसमध्ये काम मिळाले नाही, कारण.....
- (इ) लेखकाला गिरगावातील नामांकित शाळांमध्ये प्रवेश मिळाला नाही, कारण.....

(४) कंसातील शब्दाला योग्य विभक्ती प्रत्यय लावून रिकाम्या जागेत भरा.

- (अ) आपण सगळ्यांनी मदत केली पाहिजे. (आई)
- (आ) आमच्या बाईंनी प्रमुख आभार मानले. (पाहुणे)
- (इ) शिक्षण पूर्ण झाल्यावर मोहन सरकारी रुजू झाला. (नोकरी)

(५) 'पुसटशा आठवणी माझ्या मनात अधूनमधून वाऱ्याच्या लहरीसारख्या येत असतात.'

प्रस्तुत वाक्यातील अलंकार (१)

(१) उपमेय (२) उपमान

(६) स्वमत.

- (अ) 'भावे सरांचे शब्द हीच खरी माशेलकरांची ऊर्जा', या विधानाचा तुम्हांला समजलेला अर्थ लिहा.
- (आ) शालेय विद्यार्थ्यांच्या भूमिकेतील डॉ. माशेलकर यांचे तुम्हांला जाणवलेले गुणविशेष सोदाहरण लिहा.
- (इ) डॉ. माशेलकर यांची मातृभक्ती ज्या प्रसंगातून ठळकपणे जाणवते, ते प्रसंग पाठाधारे लिहा.
- (ई) 'माझ्या जीवनातील शिक्षकाचे स्थान', या विषयावर तुमचे विचार लिहा.

❖ जाता अस्ताला (स्थूलवाचन)

गुरुदेव रवींद्रनाथ टागोर (१८६१ ते १९४१) :

विश्वविख्यात बंगाली महाकवी. कथाकार, कादंबरीकार, नाटककार, चित्रकार, शिक्षणतज्ज्ञ आणि मानवतावादी विचारवंत. स्वतंत्र भारताच्या राष्ट्रगीताचे रचनाकार. जागतिक कीर्तीच्या नोबेल पुरस्काराचे भारतच नव्हे तर आशियातील पहिले विजेते. त्यांचे लेखन अनेक भाषांमध्ये अनुवादित झाले आहे. 'शांतिनिकेतन' आणि 'विश्वभारती' या त्यांनी स्थापन केलेल्या शैक्षणिक, सांस्कृतिक संस्थांनी जगभरात कीर्ती मिळवली. रवींद्र संगीत ही त्यांनी भारतीय संगीताला दिलेली मौल्यवान भेट आहे. त्यांचे 'मानसी', 'संध्या संगीत', 'प्रभात संगीत', 'शैशव संगीत' व नोबेल पुरस्कार विजेता 'गीतांजली' यांसारखे काव्यसंग्रह; 'नौकाडुबी', 'गोरा', 'चतुरंग' आदी कादंबऱ्या; 'बनफूल' हे खंडकाव्य; 'राजा', 'डाकघर' इत्यादी नाटके यांसारखे विपुल लेखन प्रसिद्ध आहे.

प्रस्तुत बंगाली कवितेचे मराठीत स्वैर रूपांतर श्यामला कुलकर्णी यांनी केले आहे. या कवितेत महाकवी टागोर यांनी सूर्य आणि पणतीच्या प्रतीकांद्वारे अगदी छोट्या जीवातही जगाला काहीतरी देण्याची, जग सुंदर करण्याची क्षमता असते हे सांगितले आहे.

जाता अस्ताला

केलै वै मौर कार्य
कहै संध्या रवि
सुनिया जगत रहे निरुत्तर
माटिर प्रद्वीप छिले
छे कहिल स्वामी
आमार हे टकू
करिब ता अभि

– गुरुदेव रवींद्रनाथ टागोर

जाता अस्ताला सूर्याचे
डोळे पाणावले
जाईन मी जर या विश्वाचे
होईल कैसे भले
अंधारामध्ये बुडून जाईल
लगेच सारी धरा
कुणी वाचवा या पृथ्वीला
करा करा हो त्वरा
कुणी न उठती
ये ना पुढती
कुणास ना शाश्वती
इकडे तिकडे बघत हळूचि
पणती ये पुढती
विनम्र भावे लवून म्हणे ती
तेजोमय भास्करा
मम तेजाने जमेल तैसी
उजळून टाकीन धरा
वच हे ऐकुनि त्या तेजाचे
डोळे ओलावले
तृप्त मनाने आणि रवि तो
झुकला अस्ताकडे

– श्यामला कुलकर्णी

- (१) तुम्हांला समजलेली कवितेतील सूर्याची भूमिका स्पष्ट करा.
 - (२) पणतीच्या उदाहरणातून कवितेत व्यक्त झालेला विचार स्पष्ट करा.
 - (३) सूर्यास्ताच्या दर्शनाने मनात निर्माण होणाऱ्या भावभावना शब्दबद्ध करा.
 - (४) कवितेतील सूर्य आणि पणती या प्रतीकांचा तुम्हांला समजलेला अर्थ सविस्तर लिहा.
- सूर्य आणि पणती यांच्यातील संवाद स्वतःच्या कल्पनेने लिहा.

सूर्य :

पणती :

सूर्य :

पणती :

सूर्य :

पणती :

सूर्य :

पणती :

सूर्य :

पणती :

